

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 17.

15. SEPTEMBER 1934

6. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i Finnmark.

Brev fra br. Gamst og Skipperud.

Kjære søskende!

Herren er god og hans miskundhet varer evindeligg.

Ja, nu er den deilige sommer forbi heroppe, og med den er også stevnenes tid tilende for i år. Det har vært avholdt frie stevner i Troms, Nordland og Finnmark fylker, hvortil en masse søskende fra forskjellige kanter har vært fremmøtt og alle har sikkerlig reist beriket og styrket i sin ånd tilbake.

Den 15 juli samledes vi til stevne i Kistrand hos broder Skipperud. Det var bedt meget til Gud for dette stevne, som jo var det første i det utpregede Læstadiansdistrikt «Porsangerfjords». — Venner møtte fra omtrent hele Finnmark. Med forventning og håp til Gud hadde br. Skipperud bestemt stevne og Herren skuffet heller ikke nu.

For oss tilreisende var det en stor glede ved ankomsten å se våre kjære trofaste Finnmarksvidner Dorteia Klem og søskene Skipperud og deres heres hjertelige velkommen til Kistrand. O, hvor det varmer oss finnmarkinger å se de gamle trofaste som har fått Finnmark lagt på sitt hjerte og er sitt kaldt tro.

Motene som var godt besøkt, var rikt velsignet av Herren og samtlige fremmøtte kappedes om å prise Jesus.

Mange av de gamle vanekristne Læstadianere syntes nok at det gikk for vidt, men Herren gir lovsang — og det priser vi ham for.

Søndag ettermiddag gikk vi så til vannet, hvor fem kjære søskende blev begravet med Kristus i dæpens grav.

Den første dåp i den store og forholdsvis folkerike Porsangerfjord skulde foregå. De fleste av de fremmøtte hadde nok aldri sett dåp før, men Herren gav dog en vidunderlig stillhet og nåde og talte selv i dyppet av de mange fremmøttes hjerter.

Gledesstrålende ansikter såes fra de mange fremmøtte venner. Størst var dog muligens gleden for de kjære søskende Skipperud, som nu så førstegrednen for Kistrand følge Jesus i dæpens grav. De kjære søskende Olav Setrum og hustru, som var fra selve Kistrand og nu fulgte Jesus, var sig sitt ansvar bevisst og adlød Herren. Derfor vil også Kristus selv følge dem alle dage til de og alle andre treder frem for ham i herligheten.

Avslutningsmøtet som var mandag aften var særlig et vidnemyte, det gledet oss meget å se to og stundom tre stykker stå å vente på tur, for å fortelle hvad Jesus har gjort for dem.

Tirsdag bar det så avsted til Børselv. Til gamlehjemmet. Den

leide motorskoite førte oss hurtig frem, det første glimt av gamlehjemmet var det rene norske flagg, som søster Klem hadde latt heise for anledningen.

Hjemmet er meget pent og velinnredet, det gledet oss da også meget å se de forneide gamle finner og lapper gå der å stille.

Søster Klem har her tatt opp et godt arbeide idet hun tar sig av de gamle. På evighetens morgen vil nok også dette vise sig ikke å ha vært forjevnes.

Efter å ha spist og sett oss om i hjemmet og rundt om i den deilige skog og omgivelsene, samledes vi til sist i spisesalen, hvor Herren ga oss et velsignet møte sammen med de gamle. Vi lovet Herren i fellesskap og merkede i sannhet. Herren var også på dette sted. Herrens verk går frem og det gleder oss. Ønsket nok å se mere frukter, men er dog lykkelig fordi vi ser at det går frem.

All ære til Jesus. Til alle dere kjære der syd, som beder og følger med oss heroppe vil vi si: Hold ut. Verket er stort og vi er få og sprette på muren. Den som har kaldt til Finnmark. Hvor blir det av dig? Herren vent! men også folket vent — de åpne dører vent.

Så til sist hjertelig hilsen til alle «Røstens» lesere fra eders i Jesus forbundne

Thea og Oskar Gamst.

Kjære «Misjons-Røsten». Guds fred.

Stevnet på Kistrand blev et

helt igjennem velsignet samvær. Vennene fra Brøttn, Hastvik, Hammerfest og Tromsø kom med buss lørdag middag og vennens fra Honningsvåg, Skarsvåg og Kjøllefjord kom lørdag ettermiddag. Alt i alt ca. femti venner.

Det var et herlig vær, så det var fint både reise- og stevne-vær. Ja, Gud la alt vel til rette og styrkende var det å se vennene komme til oss. Gud vil lønne alle igjen for den innsats de gjorde. Første møte var da lørdag aften og det var et herlig møte, undertegnede leste Salm. 121, hvorefter vi nedad Guds velsignelse over møtene. Så talte br. O. Gamst med iver og glød ut fra Es. 40, om Guds barns trøst. Så hadde vi Dorteia Klem og Demanda Eilertsen som også vidnet med stor kraft om Guds godhet og trofasthet og Hulda Wangberg deltok med sang og musikk. Forøvrig hadde mange av vennene med instrumenter, så det var vist den største strengemusikk som noen gang har vært her på Kistrand og Herren vil lønne også for denne gjerning. Så fortsatte da møtene søndag og mandag og foruten vindene, var det mange av vennene som deltok med vidnesbyrd, så det var en fryd for oss å høre. Søndag ettermiddag

hadde vi dåp. Fem stykker tok dette herlige skritt. Det var våre venner her på Kistrand Olaf Sætrum og hans hustru og Grethe, Signe og Petra fra Kjøllefjord. Mange var og så dette herlige syn. Ja det var i sannhet en høitidsstund. Så fortsatte da møtene søndag kveld og brodsbrytelse mandag formiddag og møte mandag aften. Så drog endel av vennene fra Honningsvåg hjem mandag natt. Sjøen lå speilblank og midnattssolen strålte og Herren var med dem og førte dem lykkelig hjem. Tirsdag drog vi til Børselv, det er bare to norske mil fra Kistrand til Børselv over Porsangerfjord. Vi fikk en skøite og det var vist 39 sjele ombord.

Da vi kom opp til gamlehjemmet var flagget på topp og Dorteia stod i porten og ønsket oss velkommen, skjønt hun var også med skøiten fra Kistrand, så hun kan vist enda kapfly med mangen ungdom. Emma Kristiansen var også i strålende humor og fikk istand kaffe og middag til omkring 45 stykker, og det gikk godt med god hjelp av fru Nancy Eilertsen og fru Thea Gamst og visstnok flere som la godviljen til så alt gikk så lett og greit. Så hadde vi da likesom det siste stevne der med et overveldende herlig møte og ved 101 tiden om kvelden drog vi da hit igjen, og onsdag morgen drog da

alle vennene hjem. De var vel litt trette tror jeg, for det ble jo ikke rart med sengeplass, men vi håper det er glemt til neste stevne og velkommen igjen.

Hjertelig hilsen

Milla og K. Skipperud.

I profetiens lys.

At tyskeren av krig (jfr. Matt. 24, 6) fyller verden med engstelse, vet enhver avleser. Ledende statsmenn er optatt derav, de ser godt hvad enden på alt dette vil bli og søker å advare mennesker derimot.

Sir Philip Gibbs i England skrev således for noen tid siden: «Nylig har jeg i løpet av noen uker besøkt 4 hovedsteder i Europa, og jeg har talt med mange mennesker av forskjellig samfundslag. Hos alle møtte jeg engstelse og en forståelse av, at uanede krefter skyter sig frem under det liv vi nu lever, krefter som arbeider mot noe nytt og ukjent».

Ministerpresident Goring fra Tyskland uttaler kort og godt med henblikk på tanken om en ny krig: «Den vil bety, at den europeiske sivilisasjon forsvinner i et universelt blodbad».

Den engelske minister, Sir John Simon sier: «I tilfelle av en ny krig er alle statsmenn, med hvem jeg har hatt leilighet til å skifte mening, enige om at intet land på hele jorden vil kunne undslippe konsekvensene av den».

Denne verdens vismenn er begynt å oplofte hodene for å se hen mot overmennesket, som skal komme og «fri» mennekheten fra alt dette — han vil sikkert bli mottatt med begeistring! (Jfr. Johs. Apenbaring.)

Baptistenes verdenskongres.

Lørdag den 4. august samledes representanter fra all verden til baptistenes 5. verdenskongres. Representanter kom fra 50—60 land. Verdensalliansen har ingen myndighet av noen art overfor en eneste baptistmenighet. Den vedtar ingen lover, den mener at de lover eller regler som finnes spredt i det nye testament, er nok. De mener at de har eksistert siden apostlenes dager under forskjellige navn. Det er bare et århundre som er taus, og som kalles «den mørke periode». De teller nu over 11 millioner. De har en stor forlagsvirksomhet og mange ukeblad og månedskla. men alt nettoutbytte går til misjonens.

HILSEN FRA KINA

Elskede venner i Jesus.

«Opløft eders øine og se markene er alt hvite til høstens». Joh. 4, 35.

Vilde gjerne gjennom «M.-R.» få sende en liten hilsen til venner og medarbeidere i hjemlandet. Ja, «markene er hvite til høstens». — Ennu idag er dette ord av Jesus like sant og alvorfullt — må han mere få åpne våre øine for virkeligheten av det.

Gud har virket og velsignet oss i arbeidet i Shacheng og de omkringliggende landsbyer i vinter og våren utover. Ute i de mange landsbyer kommer vi stadig i berøring med en masse mennesker som aldri før har hørt ordet om frelsen i Jesus. Mørket er i sannhet stort. Kjære søster og bror, hjelp oss å bede at sannhetens lys må få tænge inn i de mange lidende og formørkede hjerter og hjem, at en gjennomgripende vekelse må komme over disse trakter så skarer måtte høstes inn, for stormene bryter løs over jorden. Arbeidstiden herefter er nok

kort og natten kommer da ingen kan arbeide.

Vi er for tiden i Kalgan, for en liten ferie i varmetiden. Det er nemlig meget kjelligere her enn i Shacheng og Gud la det tilrette for oss, så vi fikk leie et par rum i det Britiske Bibelselskaps hus her. Det ligger i utkanten av byen, fritt og landlig, så det er riktig bra her. Det var også en tid særlig varmt i sommer, og nu i det siste har det vært edleggende regn og tordenstormer. Regnet har gjort adskillig skade mange steder, både på akrene og en hel del huser har falt sammen. Bare her i byen sies det, at flere hundrede hus har falt. De er jo bygget av jord, så når de blir gjennembløtt faller de lett sammen.

Ja, slik er det på det åndelige område også, om det ikke er bygget på den sanne grunnvoll, som er Kristus, så faller det i stormens tid.

«Har du ditt hus utpå klippen bygget,

sikkert i stormen det står».

Hermed en hjertelig hilsen til alle venner, kjente og ukjente, fra eders i Jesus forb. søster Marie Askje.

Adr. Sha cheng Chahar, North China.

De døde.

Spurgeon fortalte engang at han hadde lest om et skib som bare blev manøvrert av døde. Døde menn betjente tau og seil, en død stod på kommandobroen, en annen tilros. «For et urimelig syn», utbrøt han, «allikevel har jeg vært i kirker hvor der stod en død mann på prkestolen. Mens en forsamling av døde fylte plassene i kirkenes benkerader». — Spurgeon vilde med dette fremheve at den kristne menighet — både forkynner og tilhørere — må oppleve kristendommen. En utvortes efterligning av den skaper bare et hull skall hvor kjernen mangler.

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærens Adresseforandringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Eldstebrodrere.

Emnet om eldstebrodrere blev inngående og alvorlig drøftet på konferansen på Moss og det vil sikkert bringe gode frukter for de frie menigheter rundt i vårt land. Det var sikkert på tiden at dette kom frem til drøftelse for det viser sig i praksis å være lite forstått. Det bør igjen tas opp i alle menigheter så alt kan komme i rett skikk som ennå står tilbake, og innsette eldste i hver menighet således som Paulus foreskriver, Tit. 1, 5. Det er jo klart at når det er Guds menighet så er det Gud selv som setter i menigheten således som det heter: Gud satte i menigheten, 1. Kor. 12, 28. Måten Gud setter i menigheten er at han viser oss i ordet hvordan slike brodrere skal være som han kan bruke i denne ansvarsfulle tjeneste. Ingen som med omtanke leser brevene til Timoteus og Titus kan være blind for dette. En sådan broder er så synlig at han endog kan gis vidnesbyrd av dem som er utenfor, og da selvfølgelig meget mere av dem som er innenfor, 1. Tim. 3, 7. Men spørsmålet blir: Er det rett for Guds folk å velge eldste? Jo, i Apgj. 14, 23 heter det nettop at de blev valgt i hver menighet. Og flere av eldstebrodrerne fortalte under samtalen på Moss, at når de skulde utta og innsette eldstebrodrere, blev de enige om en tids bønn og noen hadde også fastet og derefter skred de til handling. Det var sikkert en praktisk måte som kan tjene til efterfølgelse av alle. Å velge en eldstebroder ved et benkeforslag er helt forkastelig. Det hører ikke hjemme i Guds ord. Og at noen vil la sig velge slik må vel forundre alle. Det blir i almindelighet bare til sorg og bedrøvelse. Et sådant valg må være så klart at vi med Apostelne kan si: Den Hellig And og vi har besluttet. At Peter valgte Mathias til å ta embedet efter Judas har ofte været brukt som et argument mot å velge eldste for han tok så skammelig feil. Men det tør vel være et stort spørsmål om han tok feil. Der står iallfall intet i skriften om det. Og når det sies, at Mathias ikke senere er nevnt så er det ikke rett. Han er like meget nevnt som de fleste andre apostler. I 1. Kor.

15, 6 ser vi Paulus regner med ham: I Apgj. 6, 2 er han med og kalder hele disipelskaren sammen for det er ikke tilberøgt at noen av de tolv apostler forlater Guds ord og gjør tjeneste ved bordene, og da er enda ikke Paulus blitt med.

Erfaringen viser også at de menigheter som har fulgt Guds ord også i det stykke og innsett eldstebrodrere har vist sig å være levedyktige og blitt til velsignelse, mens andre som har hatt riktig gode betingelser men undlatt dette av frykt for det var så kjedelig er spredt for alle vinde. En forsamling uten eldstebrodrere som et hjem uten foreldre, hvor de små barn er overlatt til sig selv av styr og stell blir da derefter. Må Herren gi oss nåde til å våkne op og ta også denne side av skriften frem. La oss ikke være barn i forstand, men i ondskap. I forstand derimot skal vi være fullt voksne. 1. Kor. 14, 20.

p. t. Mjondalen 5/9—34.

Broderlig hilsen

Hans Wennesland, evangelist.

Den norske Congomisjonens årsmøte

avholdtes søndas den 2. september på Sørkedalens bedehus, som for anledningen var stillet til disposisjon for vennene der opp.

Møtetiden blev fastsatt til kl. 4, men allerede ved 1-tiden kom endel av vennene fra Oslo og etpar andre steder, og blev mottatt av de kjære Sørkedals-venner med kaffe og smørbrød.

Årsmøtet blev åpnet av br. Ole O. Fjeld, som ønsket oss velkommen og ledet i bønn. Derefter leste br. Jul. Lind årsberetningen og kassereren for Oslo—Sørkedalen og for felleskassen sine regnskaper. Br. Bjelkerud gav uttrykk for sin og de forsamlede venners takk til Gud for hans nåde mot oss også gjennom det sist forløpne år. Dermed var den forretningsmessige del av årsmøtet ferdig.

Efter en fellessang talte br. Alb. M. Christiansen til oss, idet han gikk ut fra Esaias 18.

Br. Christiansen gav først en oversikt i store trekk over misjonsvirksomheten i Afrika fra Levingstones dager til nu og kom derefter inn på sitt eget virke derute i landet «hinsides Atiopiens strømme».

Det var med glede og takk til Gud at vi lyttet til hans enkle og opmuntrende beretning om hvorledes Gud hadde ført igjennom alle vanskeligheter og prøvelser således at der nu var en ganske stor flokk som priste Gud for frelse i lammets blod, derute i et distrikt hvor evangeliet ikke tidligere hadde vært forkynt.

Efter en kort pause med ny bevertning åpnet br. Lind vidnemøtet med å lese fra Efeserbrevet 2. kapitel og mange av de tilstedeværende venner fortsatte inntil br. Carl Pape ved 9-tiden avsluttet med takk for et velsignet samvær.

E. S.

Den norske Congomisjons årsberetning for 1933—34.

Den norske Congomisjons 5. driftsår, som utløper i denne måned, har særlig vært preget av br. Jens Glittemberg og hustrus utreise og br. Alb. M. Christiansens hjemreise.

Br. Glittemberg og hustru forlot Norge i november 1933, og nådde frem til Kintshua ved Årskaflet, hvorefter de i en måned hadde anledning til å være sammen med br. Christiansen, for han forlot stasjonen for å reise hjem.

Br. Christiansen blev ved sin hjemkomst mottatt med en velkomsthøst, som Oslo-vennene arrangerte i Osterhaugsaten 10 den 10. juni. Senere har han for det meste holdt sig i ro, men hans hensikt er nu, — om Gud vil — å reise rundt og besøke de forskjellige vennegrupper. Det var med glede og takk til Gud vi ønsket ham velkommen hjem til en velfortjent hvileperiode, og det er vårt håp og vår tro, at han i den tid han skal være hjemme, får samlet nye krefter til å reise ut på misjonsmarken, om Herren ventner med å komme.

Da br. Christiansen i februar forlot Kintshua, efterlot han sig — foruten br. og søster Glittemberg — en amerikansk misjonær, br. Meyer, som hadde vært hos ham en tid, og som senere har vært til stor hjelp for br. Glittemberg, samt ca. 200 innfødte.

På grunn av en ny lov, gjeldende fra og med dette år, som pådekker misjonærene en forholdsvis stor skatt for hver innfødte person der er bosittende på misjonærstasjonen, har br. Glittemberg senere blitt tvunget til å reise senere alle fleste av disse sende de aller fleste av disse hjem, og til å omlegge misjonsarbeidet, således at han mere legger an på å besøke de innfødte i de mange omliggende landsbyer. Både br. Glittemberg og hans hustru har vært syke efter at de kom ut, men er nu friske, så de etter er istand til å varetta så de etter er istand til å landsarbeidet på stasjonen og i landsbyene. Selvfølgelig er deres kjennskap til de innfødtes sprog ennå meget mangelfullt, men ifølge meddelelser i de siste brever går det fremover også med dette.

Midlene til misjonens drift har også i det forløpne år kommet inn i den utstrækning og til de tider, der har vært behov for dem. Selvfølgelig trenges der mere nu, da to misjonærer med deres hustruer skal underholdes, samtidig med at driftsutgiftene må forutsettes å øke efter hvert som arbeidet utvides, men det er vår sikre forvisning at vår himmelske far fremdeles vil sørge for de nødvendige midler.

Jul. O. Lind.

Erling Syvertsen.

«Misjons-Røsten».

Det er ofte sagt fra før, at vi ikke inntar personlige nedsettende skrivelser, eller diskusjons-emner mot navngitte personer eller samfund i bladet. Allikevel hender det vi får slike tilsendt. Hvis ikke returportio medfølger går de ubarmhjertig i pappirkurven. De blir ikke inn tatt. Vær snild å husk dette.

Ovenfor innsendte manuskript der ikke kan brukes overtar redaksjonen intet ansvar. Hvis ikke returportio medfølger blir de tilintetgjort.

Ved den årlige sammenkomst i Moss i år, hvor bestyrelsen av bladet var samlet, blev det pånytpåpekt dette.

Advarsler mot Herrens vidne eller andre personer tas ikke inn uten der er minst to eller tre kjente brodrers underskrift.

Rettelser.

I referatet fra stevnet i Moss er det blitt noen feil. Blandt annet står det at str. Wergedal deltok i samtalen. Det skal være: Str. Anna Jensen.

Årsmøtet.

Bestyrelsen av «Misjons-Røsten» hadde sin årlige sammenkomst i Moss 26. august i år. Det var forskjellige ting som blev drøftet angående bladet stilling og drift. Stillingen er omtrent den samme som ifjor og arbeidet vil fortsette som hittil. Det var ønskelig om flere av bladets lesere og venner tok et løft nu for å få det bedre utbredt.

Som bekjent kan det trygt legges i hendene på hvem som helst. Det er helt upartisk og står helt på bibelens grunnvoll.

Misjonærene og evangelistene

har i bladet en god hjelp og bør arbeide for å få det utbredt. Det er ikke noen privatinteresser der blir fremmet ved bladet, men Herrens sak som det arbeider for. Må Herren få sin vei med oss alle i den tid vi går i møte. Tiden er heretter kort. La oss innvie oss mere helt for Gud og åpne våre hjerter for kraften fra himmelen. Han vil fylle oss med sin Helligånd. Halleluja!

Lov og evangelium.

Loven blev gitt ved Moses — nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus. Johs. 1, 16.

Loven sier: Gjør dette, så skal du leve. — Nåden sier: Lev, så skal du gjøre dette.

Loven sier: Betal mig, hvad du er mig skyldig. — Nåden sier: Jeg eftergir dig hele gjelden.

Loven sier: Syndens lønn er døden. — Nåden sier: Guds nådegave er et evig liv.

Loven sier: Den sjel, som syndet, skal dø. — Nåden sier: Den som tror på Jesus, skal leve, om han enn dør, og hver den som lever og tror på ham, skal aldri i evighet dø.

Loven utfaler fordømmelse og død. — Nåden forkynner rettferdiggjørelse og liv.

Loven sier: Fornyt ditt hjerte og din ånd. — Nåden sier: Jeg vil gi dig et nytt hjerte og en ny ånd innen i dig.

Loven sier: Forbannet er hver den, som ikke blir ved i alle ting, som er skrevet i lovens bok, så at han gjør dem. — Nåden sier: Salig er den, hvis overtredelser er forlatt, hvis synd er skjult. Salig er det menneske, som Herren ikke tilregner misgjerning.

Loven sier: Du skal elske Herren, din Gud av alt ditt hjerte og

av all din sjel og av all din hu. — Nåden sier: Dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket og sendt sin sønn til soning for våre synder.

Loven taler om, hvad menneskene må gjøre for Gud. — Nåden taler om, hvad Jesus har gjort for oss.

Loven byder mennesket som den gamle skapning. — Nåden gjør det til en ny skapning.

Loven krever lydhighet ved sine trusler. — Nåden bønnfaller menneskene ved Guds kjærlighet. Loven krever hellighet. — Nåden gir hellighet.

Loven taler om prestelige ofre frembåret stadig år efter år, og som dog ikke kunde gjøre dem fullkomne, der bragte det. — Nåden sier: Men han har frembåret et offer for synder; ti med ett offer har han alltid gjort dem fullkomne, som blir helligede.

Loven erklærer, at alle, som syndet under loven, skal dømmes ved loven. — Nåden bringer evig fred til enhver bekymret sjel og proklamerer Guds sannhet på tross av anklagerens beskyldninger. Den som hører mitt ord og tror ham som har sendt mig, han dom, men er gått over fra døden har evig liv og kommer ikke til til livet.

«Av nåde er I frelste».

(Misj.bl.)

Herren ventner på de unge.

Av Stefan Trøber.

Det har vel aldri vært slik tørst og begjer blandt ungdommen, som nu. Folkene tørster og formsukter i stridens og bitterhetens orken. De tørster både efter ondt og godt. Og de fleste forsøker å stille sin tørst ved verdens grumsete vannpytter, som ikke holder vann. Spesielt ungdommen står med speidende øine og et åpent sind, ferdig til å motta det som kan stille deres indre lengsel.

Nettopp til disse er det Jesu ord lyder: «Kom hit til mig, alle I som tørster!» Det uttalte han på den store dag. — løvsalfesten — men det er passende ord til de unge idag. Han kan stille sjelens dypeste trang.

Finnes det vel noen som er lykkeligere enn den ungdom, som følger sin Frelser med tilfreds hjerte, freidig mot og løftet pande, opad og fremad på sannhetens og lyssets sti!

En ungdomsskare er et vakkert syn. Men ennå mere imponerende blir det når man hører deres livsmot tolkes i herlig sang. Det er gleden i Herren som er styrken og man kan i sannhet synges: «Løft ditt blikk du ungdomsflokk, se korset tegn». — Ikke i hovmot, men i triumf over den herlighet som frelsen bringer.

Ungdommen i vår tid trenger Kristus, så sant den skal bevares fra det onde og kunne holde sin sti ren. Men likeså meget som ungdommen trenger Kristus, trenger Kristus ungdommen. En konge trenger mannskap. Og den himmelske konge vil ha oss i arbeide mot synden, mot urenhets og ondskaps makter. Er du villig?

Det minker daglig i de gamle rekker. En for en rusler bort. De kalles hjem fra slagmarken og

Hvorledes man bør ferdes i Guds hus.

Innledningstale av Nordquelle på konferansen i Moss.

Forkortet referat av Math. Støve.

blev en meget lykkelig mann.

Jeg har bedt lenge for denne korferanse at intet må sies som er imot Guds vilje, og at vi nær den er slutt, må være bedre mennesker enn før.

Jeg takker Gud at han har gjort store ting før og for at han vil gjøre enda større i fremtiden. Han vil vi skal gå fremover så som han sa til Moses: Si til Israel at de skal dra frem — ti de har vært lenge nok på dette sted.

Vi leser i Timm 3. 14—15: «Dette skriver jeg til dig, skjønt jeg håper snart å komme til dig, men om jeg venter med å komme, at du da kan vite, hvorledes man bør ferdes i Guds hus, som er den levende Guds menighet, sannhetens støtte og grunnvold».

Her kalles de troende Guds menighet, andre steder Guds hus. Det er ikke det samme hvorledes man ferdes i Guds hus. Mange lever et slurv liv som kristne og tenker ikke over at det er til skade både for sig selv og andre.

I 1. Kor. 12, 12—28, kalles de frelstede også for legets lemmer. Dere må forstå at det ingen mening er i å «stifte». Et menneske kan ikke stifte Kristi menighet. Det folk stifter er bare partier.

I Amerika skal det være 2000 forskjellige samfund, men Guds menighet blir ikke til på den måte.

Slutt med den stiftingen og lagningen. Jeg takker Gud at han åpenbart for mig at jeg ikke skulde være med å stifte. Jeg tror at jeg er lem på legemet, og så som jeg tror om mig selv, tror jeg også om andre troende. Om alle inntok sin stilling i menigheten, vilde der ikke bli strid i legemet.

Betrakt Korinter-menigheten: De fattedes ingen nådegave, men Paulus kunde ikke tale til dem som til åndelige men som til kjedelige — som spedbarn i Kristus. Dette er fremdeles så. Den store mengde er som småbarn. De vil bare nyte, men Guds menighet skal ikke bare nyte, men også yde. Her kniper det for mange. De forstår ikke at det er saligere å gi enn å motta.

«Det var et godt møte,» sies det. Men her er hvad Peter sier, 1. Pet. 4—10: Etter som enhver har fått en nådegave, så tjen hverandre med den som gode husholdere over Guds mangedådige nåde. Det finnes ikke et sted i Bibelen som viser at den er fritatt for å tjene. Lykken tiltar for de som er med i tjenesten, men for dem som bare vil nyte, blir det tørt.

En rik mann i Paris som stadig tenkte på å forlyste sig, blev til slutt kjed av det hele og bestemte sig for å drukne sig i floden. Som han gikk for å ende sitt liv, husket han på at han hadde en pung full av penger og tenkte at han først vilde gå og gi dem til en fattig gammel kone. — Da han kom til den gamle, rakte han pengene frem og sa: Ta disse, gamle mor, og da han så den gamle gledestårer, bestemte han sig for å gi bort alt han eide før han tok sitt liv. Men etter hvert som han gav og merket sig gavens virkning, glemte, han selvmordstankene og

og så er det en felles formaning om at alle skal ikke sig ydmyghet mot hverandre så som Kristus viste oss ved å tvette disiplenes fetter.

Vi er samlet til denne konferanse ikke for å vise oss frem som de der er bedre enn andre, men for at vi nær den er slutt, kan være bedre istandsatt til å tjene hverandre.

«Det er intet jeg ser så nødvendig som ydmyghet. Foruten ydmyghet står Gud imot mig. Det er mangel på ydmyghet som gjør at mange går tørre ifra møtene. Vi kan ellers rope så meget vi vil. Gud står de stolte imot, men når vi møter op i ydmyghet, velgigner Gud.»

«Og så er det forholdet til hverandre. Det forhold vi står til lærerne det står vi også til Kristus. Er ikke vårt forhold til hverandre godt, er det heller ikke godt med Kristus.»

Augustin har sagt at det er 3 ting de troende behøver: 1. Ydmyghet, 2. Ydmyghet, 3. Ydmyghet. Foruten ydmygheten blir man snart jordtunnen, men den ydmyge søker det som er oventil.

M. Johannesen: Johannes skulde skrive til forstanderne i Efesus. Det er predikantenes oppgave å forme forsamlingen. Så kom predikanten er, så blir også forsamlingen. Derfor er det alvorstomt å være predikant. Først skal han fremstille Kristus, og så skal han lære alt som står i Bibelen. Må vi ikke om hvad Paulus sier til de eldste i Efesus: — ikke holdt tilbake noe men forkyndte hele Guds råd. Apgj. 20, 27: Den som ikke tar vanddåpen og åndsdaåpen eller fylld med forkyntnes ikke alt Guds råd. Vi forkyntnes Kristus til frelse, men for de kalledes forkyntnes vi Kristus Guds kraft og Guds visdom.

Daniel Nilsen: Når spørsmålet er hvordan man skal ferdes i Guds menighet, så har Gud gitt oss rettningslinje i sitt ord. En skal ikke lukke øinene og si at Gud skal led, men ta op bibelen og se. Rom. 12, 10. Vær omhjertede mot hverandre i broderkjærlighet, kappes om å hedre hverandre. Jeg frykter for at mange har overtrådt dette. Hvor ofte har vi ikke sett det motsatte. Det gjøres mange ting for å såre hverandre dersom man ikke får sitt frem. Det er ikke å kappes om å hedre hverandre. Om en sier: Gjør dette så som jeg vil, rober ingen forståelse av hvad der er å være lem på legemet.

Vær omhjertede imot hverandre. En trenger åndens kraft til å rose sig av åndens kraft. Det er ikke den som oppstiller skille mure, som er mest åndelig, men den som tjener andre.

Sannere sind være i Eder som var i Kristus Jesus. Filip 2. Går det an? Jo, å Guds kraft. Ikke se på sitt eget. Det er på tide å praktisere. En Kristi tjeners skikkelse vil mange ikke ha. De vil være herskere, ikke tjenere.

Martin Andersen: Kol. 3. 14—15. Men over alt dette ikled eder kjærligheten, som er fullkomhetens sambånd osv. Dette

er to vers som alle bør ha med i en åndelig forsamling. Det går an å praktisere i forsamlingen som en fisk som biter knurr, men det jager bare hørt folk. La Kristi frod råde i eders hjerter og vær takknemlige.

Ingvaldsen 1. Tim. 3. Jeg vet ikke noe ord som bedre enn dette viser hvordan en skal ferdes i Guds menighet. Br. Johannessen sa at menigheten blir som predikanten, og det kan det være meget i. Jeg må tenke på en mann som skulde holde hustukt og så sa han til kona: Nå får du være Sara. Ja, svarte hun, dersom du vil være Abraham, så blir det lettere for mig å være Sara.

Får Kristus sin skikkelse i menigheten, i menighetstjenere og i predikanten, blir det bedre. Vi er ikke kommet sammen for å hilse på hverandre, men for å prøve oss inn for Guds åsyn hvorledes vi ferdes i Guds hus. Men vi må prøve oss på det rette grunnlag. Mange vidner fattes det ansvar som skal til.

Gabrielsen: Vær gode imot hverandre. Gal. 6, 9—10. Men la oss gjøre det gode og ikke bli trette osv. Det går an å gå sig trett når en gjør det gode. Det er intet syndbart som ikke tilsynelatende lønner sig så dærlig som å gjøre godt. Apostlen sier: La alt hos eder skjæ i kjærlighet. En skal ikke la sig overvinne av det onde men overvinne det onde med det gode. Vet i ikke at i er Guds tempel og Guds And bor i eder. Nåde! Gud virker og gjør sitt verk i oss. Måtte vi bli mer hør-somme. Han er vintreit, vi er grenere, hvilket forhold! Erok vandrede med Gud, d. v. s. takkedes Kristus. Den som har lært å takkes Gud med sitt indre liv, har lært en stor hemmelighet, han bærer frukt.

Nær dig ved de sunde ord — det fornyer. Den ganske skrift er innbløst av Gud og nyttig. Paulus bad for kolossenserne at de måtte fylles med kunnskap om hans vilje i all åndelig visdom og forstand. Det er en god måte å få orden i saken. Omgies den Herre Jesus, da får han sin skikkelse i oss, det er en vekst. Kristus i oss.

I vers en: 1. Tim. 3. I dette kapittel formanes Timoteus til å ordne forsamlingen, og han gir også reglene for den ordning som skal være i Guds menighet.

Det er to slags tjenere i menigheten. I 1. kor. 12 ser vi om de forskjellige nådegaver. Vi kan ikke si at om en har gave til å tale i tungen, at vedkommende skal innsettes. Nei, de står der, men det er noen som skal innsettes til å tjene i menigheten. Det må vi være med på.

Belfrage: Vil påpeke to ting å underordne sig hverandre, og å underordne sig skriften. Dette blir så rett vandring i Guds menighet. 1. Tim. 1, 18—20, 1. kor. 11, 30—32. Dette er en alvorlig sak. — Husker et tilfelle jeg blev tilkalt for å be for en syk. Idet vi bad, sa Gud: Han er overgitt. De skal ikke be for ham, ti han skal do. Vi kunde bare forsøke å treste hans hustru som satt igjen gråtende med 3 små barn.

Denne mann døde fordi han ikke ferdes skikkelig i Guds hus. Han hadde alltid vært trossig og vilde ha frem sitt.

Må vi være varsomme og omgøes hverandre i kjærlighet. (Mcree).

medlegger sine våten for evig. — Derfor trenger det ungdom med friske krefter, glædet for å lærerens store rikssak til å fortsætte arbeidet etter dem. Ungdom som har bestemt mål for øiet, helliget og innviet for Gud. Og frøforalt: Bkledt kraft fra det høie til å tjene efter den nåde som Gud gir.

Hvilken herlig tid forsamlingene bortover vilde gå imøte, om den frelst ungdom gikk inn for oppgavene og stillet sine liv disponible for den himmelske konge. Det vilde bli som skriften sier: «Av hans liv skal den rinde strømme av levende vann».

Man vilde straks merke det, og uten tvil blev det en makt, som rev verden bort fra de sprukne brønner og hen til ham som er kilden med det levende vann.

Misjonsnotiser.

På Madagaskar har det norske misjonsselskap en misjonsmark med 100,000 innfødte kristne. Der arbeider også 6 andre protestantiske misjonsselskaper der. Siden 1913 har disse selskaper samarbeidet med et meget godt resultat.

I Konigsberg har baptistene i Tyskland sin største forsamling og her finnes 5600 baptister.

Ut igjen.

Den danske lægemisjonær Niels Nielsen som så lenge blev holdt fanget av roverne i Mansjuria og nu har vært hjemme i Danmark en tid, skal reise til Mansjuria igjen den 8. oktober. Han vil til den tid ha holdt over 200 moter i Danmark. Oprindelig var det bare planlagt 70 moter for ham, men folk vil høre ham overalt, så han har måttet tale nesten hele tiden han har vært hjemme. Nielsen «har vunnet alles beundring for sin ukuelige energi og sin varme kjærlighet til den sak han viet sine krefter», skriver «Kristelig Dagblad». Han reiser ut igjen over Amerika, hvor han stanser en tid.

Stor gave.

Fra «En som er glad i Kinamissionen» mottok hovedkassen for Kina-forbundet forleden 1000 kroner i posten, ledsaget av følgende linjer: «Sender hermed kr. 1000 til Forbundet med ønske om at det kunne bli til velsignelse for noen der ute i Kina».

Katolikene melder om fremgang.

Katolikene, melder om stor fremgang for sin misjonsvirksomhet i hollandsk-India i 10-årsperioden 1924—34; antallet av innfødte katoliker der oppgis å være 314,000 mot 120,000 i 1924.

I den tyske regjering sitter flere venner av den evangeliske misjon, forteller professor Julius Richter til «Kristelig Dagblad».

Både utenriksministeren, von Neurath og finansministeren, greve von Krosigk, er misjonsvenner. Den siste holder endog store misjonsfester på sitt gods. Også lederen av den tyske riksbank, Schacht, er interessert i misjonen.

På de tyske misjonsmarker er der nu ca. 1560 misjonærer. Det er omkring 600 færre enn før verdenskrigen.

Den danske lægemisjonær Niels Nielsen som så lenge blev holdt fanget av roverne i Mansjuria og nu har vært hjemme i Danmark en tid, skal reise til Mansjuria igjen den 8. oktober. Han vil til den tid ha holdt over 200 moter i Danmark. Oprindelig var det bare planlagt 70 moter for ham, men folk vil høre ham overalt, så han har måttet tale nesten hele tiden han har vært hjemme. Nielsen «har vunnet alles beundring for sin ukuelige energi og sin varme kjærlighet til den sak han viet sine krefter», skriver «Kristelig Dagblad». Han reiser ut igjen over Amerika, hvor han stanser en tid.

Den danske lægemisjonær Niels Nielsen som så lenge blev holdt fanget av roverne i Mansjuria og nu har vært hjemme i Danmark en tid, skal reise til Mansjuria igjen den 8. oktober. Han vil til den tid ha holdt over 200 moter i Danmark. Oprindelig var det bare planlagt 70 moter for ham, men folk vil høre ham overalt, så han har måttet tale nesten hele tiden han har vært hjemme. Nielsen «har vunnet alles beundring for sin ukuelige energi og sin varme kjærlighet til den sak han viet sine krefter», skriver «Kristelig Dagblad». Han reiser ut igjen over Amerika, hvor han stanser en tid.

Den danske lægemisjonær Niels Nielsen som så lenge blev holdt fanget av roverne i Mansjuria og nu har vært hjemme i Danmark en tid, skal reise til Mansjuria igjen den 8. oktober. Han vil til den tid ha holdt over 200 moter i Danmark. Oprindelig var det bare planlagt 70 moter for ham, men folk vil høre ham overalt, så han har måttet tale nesten hele tiden han har vært hjemme. Nielsen «har vunnet alles beundring for sin ukuelige energi og sin varme kjærlighet til den sak han viet sine krefter», skriver «Kristelig Dagblad». Han reiser ut igjen over Amerika, hvor han stanser en tid.

«Fredshilsen»

Fritt evangelisk blad.
Bladet utkommer hver måned, Prov. Bladet ett år. Abonnentpris kr. 3.00 pr. helår, kr. 1.50 pr. halvår. Bladet kan bestilles på alle landets postkontorer og Fredshilsens Forlag «Evangeliehuset», Osterhaugst. 1, Oslo.

Med troens blikk.

Av en dagbok:

... Nylig stod jeg og så ut over de vakre avvekslende omgivelser: skogkledte åser, lysegrønne leende daler ved den solglitrende innsjø, lunt beliggende små røde trevillaer, og ivrig arbeidende ungdom på de spirende marker — og over alt dette hvelver sig en dyptblå sommerhimmel med en strålende sol! Fargespill, fuglesang, blomsterduft, alt ånder av liflighet. Plutselig er der en mørk sky, som trenger sig frem for mitt indre blikk. Tanken på synden, noden, dommen. Og dette virket så forstyrrende og syntes så uforenlig med bildetet der foran mig.

Som jeg stod der på en sten, slo jeg op i min bibel, og mitt blikk fangedes av ordene i Luk. 24, 7: «Menneskesønnen burde overgis i syndige menneskers hender og korsfestes». Dette ene vers kastet et forunderlig lys over livets forhold. Tårene trengte sig frem i min øine. Atter leste jeg: — «Menneskesønnen — syndige menneskers hender — korsfestes».

Jeg stod lenge og var dypt grepet ...

Kanskje lyste solen da like så klart og varmende skjønn og fuglene stemte i med deres uskyldfylte triller, akkurat likesom nu, kanskje blev liflig blomsterduft båret hen over Jerusalems trangegater og stadsport og videre veien op til Golgata henrettelses-plass, hvor smertenes mann — «Menneskesønnen» — under sin tyngende korsbyrde dreves avsted av «syndige menneskers hender» — omgitt av hjerteløse tilrop av en blandet hord ...

Mitt hjerte og mine lepper ropete: «O Jesus, la mig aldri dåres eller bedras av den fortryllende og berusende verdens snarer, la ikke alt dette sjeliske, sovndrivende og overfladiske i denne verden få lov til å bryte odden av åndens sverd, som er Guds ord! La mitt sinn stadig være åpent og mottagelig for din sannhetsrøst og ditt ords avslørende lys! Hjelp mig at jeg må forbli i våken og edruelig sjelevinnertjeneste såvel sommer som vinter, i de lyse medgangstider så vel som i nød- og motgangstider» ...

Det er i den åndelige verden, den egentlige kamp står mellom Gud og satan, mellom Guds ord og satans hær. Uavbrutt varer denne kamp, hele året igjennem, hele livet, slekt etter slekt.

Gud være lovet for Golgatas herlige fruktbarende seir. Halle-luja!

Du villfarende, ulykkelige sjel, ser du ikke Guds allmakts rikdom, merker du ei en evig trofast faderhånd, hører du ei et elskende frelserhjertes ømme banken, forstår du ei åndens advarende milde hvisken, Betlehemsunderrets gripende selvpofring,

Golgatas guddommelige kjærlighetsgjerning, den tomme gravs vidnesbyrd og øvresalens velsignende kraftentral? Legg ditt øre til og lytt. Den hellige bibels saligbringende symfoni er et budskap til dig! Velsignede nåde! Underfulle sannhet!

(Fra dansk.)

Herlig frelse.

Herlig frelse har jeg funnet, hvilken nåde underbar, syndens mørke natt er svunnet, i mitt hjerte fred jeg har. Og jeg kunne ikke tenke, at der fantes sådan fred, og at Jesus vilde skjønne mig en sådan salighet.

Av sin fylde Jesus gir og til hjertet skjenker ro. Himmelstrømme, som forblir, fred til alle, som vil tro. Når jeg alt i Jesus eier, jeg ei noget ønsker mer, ti hans frelse helt opveier gleden, som i verden er.

Du som enn i verden søker fred og glede for din sjel, du blott syndeskylden søker, blirver mer en syndens trell. Men hvis bare du dig skynder og går frem til korsets fot, han tilgir dine synder og dig renser med sitt blod.

I det kildeveid, det klare, som blev åpnet av Guds lam, hver og en kan få erfare renselse for synd og skam, også der man sunnhet finner, lægedom for hjertesår. Den, en evig himmel vinner, som sin sjel der renset får.

(S. H.)

Bøker.

Misjonær Gustav Nyseter

Jordens ytterste ender får overalt en god mottagelse.

Av uttalelser i pressen hitsettes: En virkelig god misjonsbok.

Det er Gustav Nyseter, Trondheim, som har nedtegnet sine erindringer fra sitt mangeårige opphold blandt eskimoene på Diomedøya i Beringstredet. Misjonsfeltet er et av de vanskeligste som finnes, lite tilgjengelig og avsondret som det er. Det er med stor interesse vi følger misjonæren og hans hustru på deres lange og besværlige reise til det felt hvortil Herren har kalt dem — til jordens ytterste ender. Det er nesten uråd å slippe boken, når man først har begynt lesningen. Ypperlig skrevet og lettlest som den er, fengsles sinnet. Nye perspektiver åpner sig for hvert avsnitt, og vi får et godt innblikk i eskimoenes seder og skikker, deres kamp for tilværelsen m. v.

Med sitt fint avstemte åndelige innhold, kan boken trygt anbefales enhver. Den kan passe godt til oplesning. — — —

A. J. L. i Dagbladet Glommen, Sarpsborg.

Boken med ovenstående tittel er en bok, som berette mig synnerlig stor glede og inspirasjon. Den er som et eventyr, spennende som en roman, men full av sannhet og evangelisk virkelighet.

Br. Gustav Nyseter fikk allerede 1908 guddommelig kallelse til jordens ytterste ender. Først år 1921 bar det avsted sammen med Laura, hustruen, som fikk en kall grav oppe blandt stener, sne og is. Omsider efter en underbar Herrens ledning kom Nyseter i kontakt med svensk Sibiriamisjonær N. F. Høijer, som døde 69 år gammel på et lasarett i Statene.

Nyseters utholdende arbeide på

øya Lille Diomedø, beliggende mellom Asia og Alaska er så interessant, at det burde bli kjent i store kretser. A leve på denne lille øya, fjernet fra sivilisasjon og bekvemligheter er bare det et storverk. Hvad Nyseter siden utrettet i Herrens tjeneste av pionerarbeide, skal først evighetsmorgenen åpenbare.

Boken er visselig skrevet på norsk, men interessant og lettlest, samt illustrert med utmerkede bilder fra den uvennlige verden.

Når jeg leste boken, våknet min kjærlighet til de arktiske traktene til liv, og jeg blev grepet av ny medfølelse med disse som sitter i mørke og dødsdødslyg. — Mätte Nyseters bok vekke mange forbedere og bidragsydere for isviddenes og sneverdenens folk.

Nils Ramselius i Misjons-facklan, Stockholm.

Boken kan bestilles hos forfatteren G. Nyseter, Stolpstua, Byåsen, Tjondheim og i «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Prisen er: Heftet kr. 2.75, innbundet kr. 4.00. Porto for 1 bok kr. 0.25. Beløpet må medfølge bestillingen eller den sendes pr. etterkrav.

Bør en kristen gi tiende?

Bør en kristen gi tiende? heter en liten brosjyre som er utgitt av S. H. Lærum. Br. Lærum tar frem en mengde beviser både fra Det gamle testamente og fra historien om at også de første kristne brukte å gi tiende. Man kan være enig eller uenig i spørsmålet, men hans påstande er både klare og vel overveit. Hvis systemet blev innført vilde ganske sikkert meget bli bedre i Guds menigheter.

Meget er ofte uklart og mange forstår lite av hvad der bør gis til Guds sak. Kjøp boken og les den. Den vil gi dig noe å tenke på.

Prisen er meget rimelig. Den koster 40 øre. Den er utkommet og fåes kjøpt i Filadelfiaforlaget, Oslo.

G. Iversen.

Sangboken

„Evangelie Toner“ er utkommet i nytt oplag med 223 sider i shirtingsbind. Pris kr. 0.50. Partier rabatt. Kan bestilles i: Drammen: H. Hermansen, Aasveien 14 og på møtene i Knofsgt. 6. I Oslo: Fredshilsens forlag, «Evangeliehuset», Osterhaugst. 1, og på møtene i «Evangeliehuset». I Sarpsborg: «Misjons-Røsten».

«Misjons-Røsten» kommisjonærer

Gøteborg, Sverige: J. O. Ström. Askim: Henry Dahl. Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen. Arendal: K. Iversen. Bergen: Frk. Hansine Gjertsen. Breivikbotn: og på reiser: O. Gamst. Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen. Drammen: Postekspediter Einar Gulbrandsen.

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo. STR. DØRUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavenst. 10, Oslo.

HELGJA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss. RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lilleaker.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st. OLGA SCHULT: Gerda Sigveland, Rosenborgst. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Sorligt. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st. M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss. BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube. ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimst. 1 a, Bergen.

Afrika.

INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Sobestadgt. 3 a, Oslo. HILMA HERMANNSEN: Ole Krogtad, Soll, Røllingen.

MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Levnskioldsdal, Lilleaker pr. Oslo. HANSINE NESFOSSEN: Constance Nøstdal, Solheimst. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Anna Nøstdal, Sydnessmug 6, Bergen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebø, Otterholdt, Ba, Telemark.

Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Kapellveien 8. Haugesund: Bolette Afsen, Øvre-gate 70. Hobøl: Hanna Rygge, Nygård. Jevnaker: Arne J. Brorson. Klstrand, Forsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland. Møsterhamn: Chr. Størksen jr. Mjøndalen: Arnt Gundersen. Oslo: Karoline Christiansen, Solheimst. 2., Charsten Blegberg, Konowst. 21, III.

Rygge: Olav Gundersen, Huseby. Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Saltnes, Råde: Harald Skovly. Sveivik: Ragnvald Volden. Ski: Josef Dammen. Sætre, Hurum: Gudrun Svensrud, Sllemmestad: Joh. O. Johnsen.

Tofte, Hurum: M. Roås. Tjøme: P. Johansen, Mågerøy. Volda, Sunnmør: M. Støve. V. Graa og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingenten betales til ovenstående.

Den Norske Kongemisjon

JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Møsterhamn. ALE. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India.

ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrund. DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severntsen, Smittestromsveien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.

HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedst. 3 a, Oslo. HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebæk p. o. Sandvør.

RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydeløkken, Kongberg. B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsten, Kvitesød, Telemark.

Finnmark.

DORTHEA KLEM: Tora Finerud, Danvik, Drammen. OSKAR GAMST, Breivikbotn. HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn. ANDREAS MATHISEN, V. Jakobsv. KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Forsangerfjord.

Hjemmeværende misjonærer. TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal. DAGMAR ENGSTROM: O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lilleaker.

FEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo. CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Landåsvei 12 E, Bergen.

«Glommens trykkeri, Sarpsborg»

NUMMER

Hve

«Dereft som blir dem rykk for å mot alltid vær

Hvilke her? Jo, hverandert tilkomme

Verden nellig ing se. Denr religiøse de sig ve Hyklere «Herren kan har fryder den hu kjennel mennes med.

gjentof lige me levend og hvi som himme sanne krets.

For annen menn Krist

H noen ny s nytt D det fæt hjer ves de mi dig ves Tr

tel de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l

de m ho G d m v l